Sprawa C-671/23

Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości

Data wpływu:

13 listopada 2023 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

8 listopada 2023 r.

Strona skarżąca w pierwszej instancji:

M

Strona przeciwna w pierwszej instancji:

Bank Litwy

Przedmiot postępowania głównego

Spór w postępowaniu głównym dotyczy uchylenia decyzji organu nadzoru rynku finansowego banku Litwy oraz zobowiązania do podjęcia czynności.

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Wykładnia art. 59 dyrektywy 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu; art. 267 akapit trzeci TFUE.

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 59 dyrektywy 2015/849 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym w przypadku stwierdzenia przez właściwy organ krajowy kilku naruszeń różnych zbiorów

DOKUMENT ROBOCZY

wymogów wskazanych w art. 59 ust. 1 lit. a)–d) dyrektywy 2015/849 podczas jednej kontroli każde z tych naruszeń uważa się za stanowiące odrębne naruszenie mające charakter systematyczny, zaś każde z tych naruszeń podlega odrębnej karze z uwzględnieniem maksymalnej kwoty kary przewidzianej w przepisach krajowych implementujących dyrektywę 2015/849?

2. Czy art. 59 dyrektywy 2015/849 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym w przypadku stwierdzenia przez właściwy organ krajowy kilku naruszeń jednego ze zbiorów wymogów wskazanych w art. 59 ust. 1 lit. a)–d) dyrektywy 2015/849 podczas jednej kontroli każde z tych naruszeń uważa się za stanowiące odrębne naruszenie mające charakter systematyczny, zaś każde z tych naruszeń podlega odrębnej karze z uwzględnieniem maksymalnej kwoty kary przewidzianej w przepisach krajowych implementujących dyrektywę 2015/849?

3. W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na co najmniej jedno z powyższych pytań: jakie kryteria należy brać pod uwagę przy ustalaniu, czy naruszenie w rozumieniu art. 59 dyrektywy 2015/849 ma charakter systematyczny?

Powołane przepisy prawa Unii i orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości

Motyw 59, art. 5, 59 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. 2015, L 141, s. 73) (zwanej dalej „dyrektywą 2015/849”).

Wyrok z dnia 24 października 2013 r., Komisja/Włochy, C-151/12, EU:C:2013:690, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo.

Wyrok z dnia 14 lutego 2012 r., Flachglas Torgau, C-204/09, EU:C:2012:71, pkt 60.

Wyrok z dnia 30 kwietnia 2019 r., Włochy/Rada (Kwota połowowa włócznika śródziemnomorskiego), C-611/17, EU:C:2019:332, pkt 111.

Wyrok z dnia 26 marca 2020 r., ERG i in., C-496/18 i C-497/18, EU:C:2020:240, pkt 93 i przytoczone tam orzecznictwo.

Wyrok z dnia 12 maja 2022 r., U.I. (Pośredni przedstawiciel celny), C-714/20, EU:C:2022:374, pkt 59–61.

DOKUMENT ROBOCZY

Krajowe ramy prawne

Artykuł 2 ust. 7, art. 9 ust. 1, 13, 14, 16, 17, art. 10 ust. 1, art. 11 ust. 1 pkt 4, art. 11 ust. 3, art. 14 ust. 1 pkt 4, art. 14 ust. 3 pkt 2, 3, art. 14 ust. 5, art. 16 ust. 2, art. 22 ust. 1, 2, art. 29 ust. 1 pkt 2, 3, 4, 8, 9, 10, art. 29 ust. 2, art. 29 ust. 3 pkt 4, art. 29 ust. 7, art. 34, art. 39 ust. 1 pkt 2 ustawy Republiki Litewskiej o zapobieganiu praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu (zmienionej ustawą nr XIII-1440 z dnia 30 czerwca 2018 r.) (zwanej dalej „ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu").

Ustawa Republiki Litewskiej o banku Litwy (zmieniona ustawą nr XIII-1854 z dnia 20 grudnia 2018 r.) (zwana dalej „ustawą o banku Litwy"): art. 43^3 ust. 7–10.

Punkt 18.1 procedury ustalania wysokości kar, zatwierdzonej uchwałą nr 03–126 zarządu banku Litwy z dnia 10 lipca 2018 r. (zwanej dalej „procedurą").

Punkty 4, 30, 31.3.4, 33 instrukcji dla uczestników rynku finansowego w sprawie zapobiegania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu, zatwierdzonych uchwałą nr 03–17 zarządu banku Litwy z dnia 12 lutego 2015 r. (wersja pierwotna) (zwanych dalej „instrukcjami").

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i przebiegu postępowania głównego

1 W decyzji dyrektora organu nadzoru rynku finansowego banku Litwy z dnia 13 listopada 2020 r., zatytułowanej „Nałożenie kary na M", (zwanej dalej „sporną decyzją") wskazano, że skarżąca M (zwana dalej „skarżącą"), będąca instytucją pieniądza elektronicznego, dopuściła się ośmiu naruszeń ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu oraz instrukcji. Okresem objętym kontrolą był okres od dnia 1 kwietnia 2019 r. do dnia 31 marca 2020 r.

2 Ustalono, że w okresie objętym kontrolą skarżąca nie ustanowiła procesu oceny ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu (zwanych dalej „praniem pieniędzy / finansowaniem terroryzmu") w obrębie całej swojej działalności i nie przeprowadziła oceny ryzyka prania pieniędzy / finansowania terroryzmu w odniesieniu do całej swojej działalności, oraz że ustanowione i wdrożone przez skarżącą procedury oceny ryzyka związanego z klientami nie umożliwiały prawidłowego zakwalifikowania klientów do grup ryzyka, w związku z czym skarżąca uchybiła wymogom przewidzianym w art. 29 ust. 1 pkt 2, 3 i 4 oraz art. 29 ust. 7 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu, a także w pkt 4 i 30 instrukcji (naruszenie pierwsze).

3 Zdalna identyfikacja przez skarżącą jej klientów cechowała się znacznymi uchybieniami, zaś skarżąca w sposób nieprawidłowy zidentyfikowała niektórych swoich klientów będących osobami fizycznymi, czym naruszyła wymogi

DOKUMENT ROBOCZY

określone w art. 9 ust. 1, art. 10 ust. 1, art. 11 ust. 1 pkt 4 i art. 11 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu (naruszenie drugie).

4 Ustalono, że skarżąca nie zapewniła prawidłowego stosowania wzmocnionej identyfikacji klientów stwarzających wyższe ryzyko, a tym samym naruszyła wymogi ustanowione w art. 14 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu. Skarżąca nie uzyskała zezwolenia kadry kierowniczej wyższego szczebla przed nawiązaniem stosunków gospodarczych z osobą zajmującą eksponowane stanowisko polityczne; skarżąca nie podjęła odpowiednich działań w celu zidentyfikowania źródła pochodzenia aktywów i środków zaangażowanych w ramach stosunków gospodarczych lub transakcji, czym uchybiła wymogom przewidzianym w art. 14 ust. 3 pkt 2 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu (naruszenie trzecie).

5 Stosowane przez skarżącą procedury identyfikacji klientów i weryfikacji ich tożsamości nie zapewniały, że cel i charakter stosunków gospodarczych z klientem są we wszystkich przypadkach jasne i zrozumiałe; skarżąca nie zawsze odpowiednio wywiązywała się ze spoczywającego na niej obowiązku zrozumienia charakteru działalności klienta jako osoby prawnej, a tym samym naruszyła wymogi ustanowione w art. 9 ust. 13 i 14 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu (naruszenie czwarte).

6 Stwierdzono, że w okresie objętym kontrolą skarżąca nie aktualizowała należycie danych dotyczących ustalenia tożsamości klientów i beneficjentów, co stanowiło naruszenie art. 9 ust. 17 i art. 29 ust. 1 pkt 8 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu i pkt 33 instrukcji (naruszenie piąte).

7 Wskazano, że skarżąca nie zapewniła, iż transakcje zawierane w ramach stosunków gospodarczych są zgodne z profilem działalności oraz ryzyka klienta. Ponieważ nie przeprowadzono kompleksowej analizy transakcji i operacji płatniczych klienta, skarżąca nie dysponowała wystarczającą wiedzą na temat zachowania klienta, tak aby móc należycie zidentyfikować podejrzane transakcje i operacje, czym uchybiła wymogowi określonemu w art. 9 ust. 16 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu. Działania podjęte przez skarżącą w celu monitorowania stosunków i transakcji klientów były niewystarczające do odpowiedniego zarządzania ryzykiem prania pieniędzy / finansowania terroryzmu, a tym samym naruszały one art. 29 ust. 1 pkt 3 i art. 16 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu (naruszenie szóste).

8 Przeprowadzane przez skarżącą kontrole wewnętrzne i realizowane przez nią procedury wewnętrzne nie zapewniły w każdym przypadku prawidłowego wdrożenia wymogów w zakresie międzynarodowych sankcji finansowych i środków ograniczających, czego skutkiem było uchybienie przez skarżącą

DOKUMENT ROBOCZY

wymogom przewidzianym w art. 29 ust. 1 pkt 4 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu i pkt 31.3.4 instrukcji (naruszenie siódme).

9 Ustalono, że w okresie objętym kontrolą skarżąca nie wyznaczyła członka zarządu odpowiedzialnego za wdrażanie środków zapobiegania praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu wskazanych w ustawie o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu, czym naruszyła wymóg ustanowiony w art. 22 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu. Przeprowadzane przez skarżącą kontrole wewnętrzne dotyczące zarządzania ryzykiem prania pieniędzy / finansowania terroryzmu nie były wystarczająco skuteczne; skarżąca nie dysponowała wystarczającymi zasobami ludzkimi i nie kontrolowała należycie procesów związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu, zaś ze względu na stwierdzone niedociągnięcia w obszarze organizacji szkoleń pracownicy wdrażający środki zapobiegania praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu nie zostali właściwie poinformowani o znaczeniu wymogów w zakresie zapobiegania praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu bądź o swoich funkcjach i obowiązkach, czego skutkiem było uchybienie art. 22 ust. 2 oraz art. 29 ust. 1 pkt 9 i 10 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu (naruszenie ósme).

10 Strona przeciwna, którą jest bank Litwy (zwana dalej „stroną przeciwną”), nałożyła osiem kar za stwierdzone naruszenia (po 55 000 EUR za każde z naruszeń od pierwszego do trzeciego, za naruszenie szóste i naruszenie siódme; po 35 000 EUR za naruszenie czwarte i naruszenie piąte oraz 25 000 EUR za naruszenie ósme).

11 Strona przeciwna obliczyła wysokość kar na podstawie, po pierwsze, przepisów art. 43^3 ust. 10 ustawy o banku Litwy oraz, po drugie, procedury. Uznała ona, że naruszenia od pierwszego do siódmego miały charakter poważny i systematyczny. Strona przeciwna obliczyła wysokość każdej kary w oparciu o maksymalną kwotę kary określoną w ustawie o banku Litwy (5 100 000 EUR, ponieważ kwota stanowiąca 10 % całkowitego rocznego obrotu brutto instytucji była niższa niż 5 100 000 EUR). W przypadku naruszeń pierwszego, drugiego, trzeciego, szóstego i siódmego, które uznano za mające charakter poważny, strona przeciwna ustaliła kwoty podstawowe kar na poziomie 30 % maksymalnej kwoty kary, zaś w przypadku naruszeń czwartego, piątego i ósmego, które uznano za naruszenia o mniej poważnym charakterze, strona przeciwna ustaliła kwoty podstawowe kar na poziomie 20 % maksymalnej kwoty kary. Strona przeciwna obniżyła te kwoty podstawowe kar, ponieważ uznała, że są one nieproporcjonalnie wysokie w stosunku do dochodu brutto skarżącej oraz że kary w niższej wysokości również będą skutecznie zapobiegać naruszeniom.

12 Skarżąca zaskarżyła sporną decyzję do sądu pierwszej instancji. Orzeczeniem z dnia 21 września 2021 r. sąd pierwszej instancji częściowo uwzględnił skargę skarżącej i obniżył kwotę kary do 200 000 EUR, natomiast oddalił przytoczony przez skarżącą argument, że w sprawie należało stwierdzić jedno mające charakter

DOKUMENT ROBOCZY

systematyczny naruszenie ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu.

13 Od wyroku sądu pierwszej instancji skarżąca wniosła następnie odwołanie, w którym domaga się, po pierwsze, uchylenia wyroku sądu pierwszej instancji w zakresie, w jakim oddalono nim wniesioną przez nią skargę oraz, po drugie, uwzględnienia w całości argumentów przedstawionych przez nią w postępowaniu w pierwszej instancji. W postępowaniu odwoławczym strona przeciwna zwraca się do sądu, po pierwsze, o uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji oraz, po drugie, o oddalenie odwołania skarżącej.

Podstawowe argumenty stron w postępowaniu głównym

14 Skarżąca stoi na stanowisku, że zgodnie z art. 34 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu naruszenia kwalifikuje się jako mające albo charakter poważny, albo systematyczny. Zdaniem skarżącej w przypadku kilku naruszeń mających charakter poważny należy stwierdzić jedno naruszenie prawa mające charakter systematyczny, zaś za naruszenie mające charakter systematyczny można nałożyć tylko jedną karę, której maksymalna kwota jest wskazana w ustawie (art. 39 ust. 1 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu). Skarżąca podnosi też, że zgodnie z wykładnią językową art. 34 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu przypadki nieprzestrzegania zbioru wymogów (na przykład wymogów określonych w art. 9–15 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu, które dotyczą identyfikacji klientów i beneficjentów) uważa się za jedno naruszenie mające charakter poważny. Skarżąca twierdzi ponadto, że sporna decyzja, z racji tego, iż nałożono nią kilka kar, narusza zasadę ne bis in idem. Ponieważ naruszenia nie zakwalifikowano jako jednego naruszenia mającego charakter systematyczny, wymierzonych zostało kilka kar za naruszenia podobnych wymogów tego samego artykułu.

15 Strona przeciwna argumentuje, powołując się na art. 39 ust. 1 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu, że na instytucję finansową można nałożyć karę za przynajmniej jedno mające charakter poważny naruszenie ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu, natomiast brak jest podobnego przepisu w przypadku naruszenia mającego charakter systematyczny, w związku z czym naruszenie można uznać za mające charakter systematyczny jedynie wówczas, gdy dopuszczono się dodatkowych naruszeń ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu, jak stanowi to art. 34 ust. 2. Strona przeciwna zauważa, że przepisy dyrektywy 2015/849 miały na celu zaostrzenie wymogów w zakresie zapobiegania praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu z myślą o zmniejszeniu ryzyka prania pieniędzy / finansowania terroryzmu w Unii Europejskiej oraz ich niekorzystnego wpływu na gospodarkę i system finansowy. Według strony przeciwnej traktowanie kilku mających charakter poważny naruszeń dotyczących prania pieniędzy / finansowania terroryzmu jako jednego naruszenia mającego

DOKUMENT ROBOCZY

charakter poważny lub jako jednego naruszenia mającego charakter systematyczny byłoby, co do zasady, niezgodne z owymi celami przyświecającymi dyrektywie 2015/849. Zdaniem strony przeciwnej w interesie instytucji finansowych, które dopuściły się kilku naruszeń w zakresie prania pieniędzy / finansowania terroryzmu, leżałoby wówczas traktowanie tychże jako mających charakter systematyczny oraz wymierzenie im za nie jednej kary. Strona przeciwna podnosi również, że traktowanie kilku różnych naruszeń jako jednego naruszenia uniemożliwiałoby indywidualizację kary, zaś ów brak indywidualizacji kary nakładanej za każde naruszenie (nieuwzględnienie czasu trwania naruszenia, jego wagi oraz innych dotyczących go okoliczności, jak również niewskazanie konkretnej kary) oznaczałby niemożliwość podjęcia odpowiedniej obrony.

Zwięzłe przedstawienie uzasadnienia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

16 Sąd odsyłający podkreśla, że zgodnie z przepisami art. 59 ust. 1, art. 59 ust. 2 lit. e) i art. 59 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2015/849 w przypadku naruszeń wymogów wskazanych w art. 59 ust. 1 lit. a)–d), które to naruszenia mają charakter poważny, powtarzający się, systematyczny lub charakteryzują się występowaniem dowolnego połączenia tych cech, na instytucję finansową można nałożyć maksymalne administracyjne kary pieniężne w wysokości co najmniej 5 000 000 EUR lub 10 % całkowitego rocznego obrotu.

17 Artykuł 39 ust. 1 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu stanowi, że bank Litwy jest uprawniony do nałożenia na instytucję finansową kary w wysokości od 2000 EUR do 5 100 000 EUR (jeżeli kwota stanowiąca 10 % rocznego obrotu brutto jest niższa niż 5 100 000 EUR) za naruszenia ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu, gdy ta instytucja finansowa systematycznie narusza ową ustawę lub dopuszcza się jednego i mającego charakter poważny naruszenia tej ustawy lub w sposób powtarzający się narusza prawo w okresie jednego roku od dnia nałożenia kary za naruszenie prawa. Należy wskazać, że brzmienie tego przepisu („gdy instytucja finansowa […] systematycznie narusza niniejszą ustawę lub dopuszcza się jednego i mającego charakter poważny naruszenia niniejszej ustawy”) różni się od brzmienia art. 59 ust. 1 dyrektywy 2015/849, który odnosi się do „naruszeń ze strony podmiotów zobowiązanych, które to naruszenia mają charakter poważny, powtarzający się, systematyczny lub charakteryzują się występowaniem dowolnego połączenia tych cech”, ponieważ w art. 39 ust. 1 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu jest mowa o „jednym i mającym charakter poważny naruszeniu niniejszej ustawy”. Pojawia się zatem pytanie, czy, w niniejszej sprawie, art. 39 ust. 1 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu stanowi właściwy środek implementacji art. 59 dyrektywy 2015/849 oraz czy broniona przez stronę przeciwną wykładnia art. 39 ust. 1 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu jest zgodna z art. 59 dyrektywy 2015/849.

DOKUMENT ROBOCZY

18 Sąd odsyłający zauważa, że art. 59 ust. 1 dyrektywy 2015/849 odnosi się do przypadków, w których w sposób poważny naruszane są zbiory wymogów wskazanych w lit. a)–d), zaś art. 34 ust. 1 pkt 1–3 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu definiuje naruszenie mające charakter poważny jako naruszenie przepisów ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu, które implementują między innymi wymogi przewidziane w art. 59 ust. 1 lit. a)–d) dyrektywy 2015/849, i nie wymienia przy tym żadnych innych elementów jakościowych ani ilościowych takiego naruszenia; w art. 34 ust. 1 pkt 4 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu naruszenie mające charakter poważny zdefiniowano jako przypadek nieustanowienia przez instytucję finansową procedur kontroli wewnętrznej, o których mowa w art. 29 tej ustawy.

19 Zdaniem sądu odsyłającego z brzmienia art. 34 ust. 2 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu („w przypadku jednoczesnego stwierdzenia naruszeń kilku zbiorów wymogów […]”) wynika, że aby móc ustalić na podstawie tego przepisu, iż doszło do naruszenia mającego charakter systematyczny, należy stwierdzić, iż naruszono więcej niż jeden zbiór wymogów wskazanych w tym przepisie. Niemniej jednak nie wydaje się, aby art. 59 ust. 1 dyrektywy 2015/849 wprowadzał wymóg, zgodnie z którym dla uznania naruszenia za mające charakter systematyczny należy koniecznie stwierdzić, iż polega ono na uchybieniu kilku zbiorom wymogów, tak jak jest to w przypadku art. 34 ust. 2 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu. Sąd odsyłający zauważa, że w niniejszej sprawie, po pierwsze, naruszenia kilku różnych zbiorów wymogów oraz, po drugie, mające charakter powtarzający się naruszenia jednego ze zbiorów wymogów wskazanych w art. 34 ust. 2 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu, zostały zidentyfikowane i potraktowane przez stronę przeciwną jako odrębne naruszenia mające charakter systematyczny, za które wymierzono odrębne kary.

20 Sąd odsyłający oświadcza, że przepisy ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu, których naruszenia zostały stwierdzone w spornej decyzji, implementują różne przepisy dyrektywy 2015/849. Na przykład przy stwierdzaniu naruszenia trzeciego zidentyfikowano naruszenia między innymi art. 14 ust. 3 pkt 2 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu, która to regulacja stanowi środek implementacji odpowiednich przepisów zawartych w art. 20 dyrektywy 2015/849. W przypadku naruszenia czwartego stwierdzono naruszenia art. 9 ust. 13 i 14 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu, które to przepisy implementują art. 13 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy 2015/849. Przy stwierdzaniu naruszenia szóstego zidentyfikowano między innymi naruszenie dotyczące art. 16 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy / finansowaniu terroryzmu, która to regulacja stanowi środek implementacji art. 33, 34 i 35 dyrektywy 2015/849.

DOKUMENT ROBOCZY

21 Sąd odsyłający zauważa, że w tekście dyrektywy 2015/849 brak jest szczegółowej definicji naruszenia mającego charakter systematyczny lub poważny oraz że art. 5 dyrektywy 2015/849 stanowi, iż „[w] celu zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu państwa członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać w mocy bardziej rygorystyczne przepisy w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą, w granicach prawa Unii". Ponadto zgodnie z art. 59 ust. 4 dyrektywy 2015/849 „[p]aństwa członkowskie mogą upoważnić właściwe organy do nakładania dodatkowych rodzajów kar administracyjnych – oprócz kar określonych w ust. 2 lit. a)–d) – lub do nakładania administracyjnych kar pieniężnych w wysokości przekraczającej kwoty, o których mowa w ust. 2 lit. e) i w ust. 3". Państwa członkowskie dysponują zatem pewnym zakresem uznania w odniesieniu do przyjmowania, w granicach prawa Unii, przepisów surowszych. Wątpliwe jest jednak, czy owe przepisy dyrektywy 2015/849 można interpretować w ten sposób, że przyznają one państwom członkowskim zakres uznania w kwestii przyjmowania przepisów prawa krajowego, na podstawie których właściwy organ krajowy może wymierzyć kilka kar za naruszenia wykryte podczas tej samej kontroli, z których każda jest obliczana w oparciu o maksymalny pułap przewidziany prawem krajowym (w niniejszej sprawie jest to 5 100 000 EUR), w sytuacji, gdy stwierdza się naruszenie wymogów określonych w art. 59 ust. 1 lit. a)–d) dyrektywy 2015/849.

22 Ponieważ art. 59 ust. 1 dyrektywy 2015/849 odnosi się do „naruszeń ze strony podmiotów zobowiązanych, które to naruszenia mają charakter poważny, powtarzający się, systematyczny lub charakteryzują się występowaniem dowolnego połączenia tych cech, w odniesieniu do wymogów określonych w" jego lit. a)–d), zaś art. 59 ust. 3 lit. a) stanowi, że państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy dany podmiot zobowiązany jest instytucją kredytową lub finansową, możliwe było zastosowanie również maksymalnych administracyjnych kar pieniężnych w wysokości co najmniej 5 000 000 EUR lub 10 % całkowitego rocznego obrotu, sąd odsyłający uważa, iż w razie stwierdzenia naruszenia, o którym mowa w art. 59 ust. 1 dyrektywy 2015/849, należy nań nałożyć jedną administracyjną karę pieniężną, której maksymalna kwota jest podana w art. 59 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2015/849. Jeżeli za każde ze współistniejących naruszeń, o których mowa w art. 59 ust. 1 dyrektywy 2015/849, można by wymierzyć odrębną karę, to łączna maksymalna kwota skumulowanych kar mogłaby być wielokrotnie wyższa niż maksymalna kwota kary wskazana w art. 59 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2015/849, a wątpliwe jest, czy taka sytuacja byłaby zgodna z zasadami pewności prawa i proporcjonalności.

DOKUMENT ROBOCZY